

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΜΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκωκρημένον ὑπὸ τοῦ Ἑκουγγείου τῆς Παιδείας — Ἐγκόκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνυ δραχ. 35. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι γράμμα γαλλικὰ 50, ἑξαμηνυ 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολάρια 4, ἑξαμηνυ 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοεκάστης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 26 Φεβρουαρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 13

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΚΙΕ ΔΥΠΟΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὰ ἦταν τόσα πολλά, ποὺ ἡ Μπέττυ ἔκανε τὴ σκέψη πὼς ἡ μίς Μάργκαρετ θὰ νόμιζε πὼς θάμενε μικροῦλα σ' ὅλη τῆς τῆ ζωῆ. Γιατί θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλόσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀσπρόρρουχα προτοῦ γεράσει.

Τὸ πιδ ἐπιθυμητὸ δμως ἀπ' ὅλα, ἦταν γιὰ τὴν Μπέττυ ἓνα φόνιο, ποὺ ἂν μποροῦσε θὰ τὸ ἔκανε πρῶτο. Ἡ θελε ν' ἀγοράσῃ μιά ὀμπρέλλα γιὰ νὰ τὴν χάρισῃ στὴ μίς Βάν-Κούρτ. Καὶ δὲν δέχθηκε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ κατὰστημα ἂν δὲν τῆς ἔδειχναν πρῶτα μερικὲς γιὰ νὰ διαλέξῃ. Τίς παρέβαλε τὴ μιά μὲ τὴν ἄλλη, ἐξετάζοντες προσεκτικὰ τὸ ὄρασμα, τὸ σχέδιο καὶ τὸ χερσὺλι τους. Ἐπιτέλους, ἀφοῦ βρῆκε μιά, ποὺ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ἡ ὀμορφότερη ἀπ' ὅλες, τὴν πῆρε καὶ τὴν πρόσφερε, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ, στὴν μίς Μάργκαρετ, ποὺ δέχτηκε τὸ δῶρο τῆς μὲ μεγάλη συγκίνηση.

Καθὼς ἔτοιμάζονταν νὰ φύγουν, ἡ μίς Βάν-Κούρτ ἐπρότεινε στὴν Μπέττυ νὰ διαλέξῃ κι' ἑκαίνῃ μιά ὀμπρέλλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἡ Μπέττυ δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά τῆς: Ν' ἀποκτήσῃ μιά ὀμπρέλλα! Οὔτε στὸν ὕπνο τῆς δὲν εἶχε ὄνει-

ρευτεῖ τέτοια πολυτέλεια! Τοῦτῃ τῇ φορὰ διέλεξε ἡ μίς Βάν-Κούρτ ἀνάμεσα σ' ἑκαίνες ποὺ τῆς παρουσίασαν, μιά χαριτωμένη ὀμπρέλλιτσα ἀσπρη, μὲ τριανταφυλλιά πλισσεδάκια ποὺ

«— Τῆς πηγαίνει ἑξαιρετικὰ ὄρατα! » (Σελ. 140, στ. α'.)

ταίριαζε ὀμορφότερα καὶ μὲ τὸ φόρεμα τῆς Μπέττυ καὶ μὲ τὴν ἡλικία τῆς. Ἡ Μπέττυ ἐπέμεινε καλὰ καὶ σώνει νὰ πάρῃ μαζί τῆς τὴν ὀμπρέλλα. Δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ γιὰ τῆς τὴν στείλουν σπῆτι μαζί μὲ τ' ἄλλα πράγματα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ στερηθῇ τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ εὐθὺς ἀμέσως.

Πῆρε λοιπὸν τὴν ὀμπρέλλα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ ἀκολούθησε τὴν μίς Βάν-Κούρτ, κάνοντας μέσα τῆς τὴ σκέψη ὅτι δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμήσῃ πιά τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο.

Δὲν γύρισαν στὸ σπῆτι τῆς μίς Μάργκαρετ παρὰ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ. Ἡ μίς Βάν-Κούρτ ὠδήγησε τὴν Μπέττυ σὲ μιά χαριτωμένη κάμαρα, ἀσὺγκριτα πιδ ὄρατα καὶ πιδ περιποιημένη ἀπὸ τὸ «ἐπίσημο» δωμάτιο, δπου τὴν εἶχε βάλει ἡ κυρία Τοῦσκερ νὰ κοιμηθῇ τὴν προηγούμενη, καὶ ποὺ βρισκόταν δίπλα ἀκριβῶς στὴν κάμαρα τῆς δικῆς τῆς.

— Ἐτοιμάσου γιὰ τὸ τραπέζι, Μπέττυ, εἶπε ἡ μίς Μάργκαρετ. Δηλαδή, μιά καὶ δὲν ἔχεις ἄλλο φόρεμα ν' ἀλλάξῃς, πλύνε τὰ χερικά σου καὶ χτένισε τὰ μαλλιά σου. Θὰ βρῆς δ, τι σοῦ χρειάζεται στὸ μπάνιο.

Πραγματικῶς, σ' ἓνα τραπεζάκι στὸ μπάνιο ἦταν ἀραδιασμένες βοῦρτσες, χτένες, σαποῦνι κι' ἓνα μπουκαλάκι κολώνια. Μὲ ἀπεριγραπτὴ ἀπόλαυση ἡ Μπέττυ ἀδειασε τὸ μισὸ μπουκαλάκι τῆς κολώνιας μέσα στὴ λε-

κάνη τοῦ νιπτήρος καὶ τὴν ἀπογέμισε μὲ νερὸ, κι' ὕστερα βούτηξε μέσα τὴν πετσέτα καὶ ξέπλυνε τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ χερικά τῆς κλείνοντας τὰ μάτια τῆς ἀπὸ εὐχαρίστηση. Ἄχ, τί ὄρατα ποὺ μοσχοβολοῦσε τὸ νερὸ! Πὼς τὴν δρόσισε! Ὡστόσο βρέθηκε γιὰ μιά στιγμὴ σὲ μεγάλη ἀμυχανία. Γιὰ νὰ χτενιστῇ ἔπρεπε νὰ βγάλῃ

τό καπέλλο της! Και της πήγαινε τόσο όρατα! Τι κρίμα να μην μπορέσει να το κρατήσει! Μα στο σπίτι δεν συνηθίζει να μένει κανείς με το καπέλλο στο κεφάλι.

Πήγε λοιπόν και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, καμαρώθηκε κάμποση ώρα, κοιτάχτηκε απ' όλες τις μεριές χωρίς να μπορεί ν' αποφασίσει από ποιά μεριά το καπέλλο της πήγαινε καλύτερα, και στο τέλος αποφασίσε να το βγάλει, γιατί η μίς Βάν Κούρτ της φώναζε κιόλας από την κάμαρά της.

— Είσαι έτοιμη, Μπέττυ;

Σε δυό λεπτά η Μπέττυ παρουσιάστηκε πλομένη και χτενισμένη. Η μίς Μάργκαρετ την κοίταξε εξεταστικά και της είπε:

— Τώρα θα κατεβούμε στο σαλόνι και θα σε παρουσιάσω στην μητέρα μου, που αισθάνεται αρκετά καλά τον έαυτό της σήμερα για να κάτσει μαζί μας στο τραπέζι.

Αυτά τα λόγια τρώμαξαν κάπως την Μπέττυ. Δεν είχε ιδεί την κυρία Βάν Κούρτ, παρά εκείνο το περίφημο πρωί του καταδρόγματος, και την ημέρα εκείνη το πρόσωπό της δεν έδειχνε καμμιά ευχαρίστηση απεναντίας φαινόταν πολύ θυμωμένο, και αυτό ήταν ενόχνητο: Σε κανέναν δεν κάνει ιδιαίτερη ευχαρίστηση να δεχθεί πρωί-πρωί μια τέτοια ψυχρολουσία. Ωστόσο όμως η κόρη της, θα της είχε δίχως άλλο εξηγήσει: ότι το πάθημά τους αυτό ήταν εντελώς τυχαίο κι' ότι η Μπέττυ είχε λυπηθεί πολύ που το προκάλεσε. Η μητέρα της μίς Βάν-Κούρτ δεν μπορούσε παρά να είναι καλή σαν την κόρη της. Δίχως άλλο θα τη συγχωρούσε.

Ήσυχασμένη μ' αυτή τη σκέψη η Μπέττυ κατέβηκε στο σαλόνι.

Η κυρία Βάν Κούρτ ήταν καθισμένη σε μια βαθεία πολυθρόνα, βαλμένη κοντά σ' ένα μεγάλο παράθυρο που κοίταζε στον κήπο, στον ώρατο εκείνο κήπο όπου η Μπέττυ είχε κόψει τις τουλίπες. Μόλις αντίκρισε τη μικρούλα της άπλωσε τα χέρια, και τραβώντας την κοντά της τη φίλησε στο μέτωπο.

— Είμαι πολύ ευτυχισμένη, παιδί μου, είπε, για όλα αυτά που έμαθα για σένα. Έλπίζω ότι σε λίγον καιρό θα κανονισθούν όλα τα ζητήματά σου και θα πάρεις την περιουσία σου στην κατοχή σου. Έντωμεταξύ σε παρακαλώ να θεωρήσεις το σπίτι αυτό για δικό σου. Θα έχω δυό κόρες αντί για μία.

— Ω, είστε πολύ καλή, κυρία! φώναξε η Μπέττυ. Τόσο καλή όσο

κι' η μίς Μάργκαρετ. Το βλέπει κανείς πως είναι κόρη σας.

Τη στιγμή εκείνη ένας υπηρέτης άνοιξε την πόρτα της τραπεζαρίας και είπε πως το τραπέζι ήταν έτοιμο. Ο Ριχάρδος Βάν-Κούρτ, που στεκόταν σε μια γωνιά του σαλονιού, πλησίασε τότε την Μπέττυ.

— Η δούλοισις Μάκ-Γκούρτ δέχεται να μου κάνει την τιμή να μου επιτρέψει να την οδηγήσω στο τραπέζι; είπε με ψευτοεπίσημο ύφος.

— Έλα, Ριχάρδε, μην την πειράζεις την καίμενη την Μπέττυ, είπε η μίς Μάργκαρετ.

— Την πειράζω επειδή της προσφέρω το μπράτσο μου;

Παρ' όλη αυτή την στιχομυθία η Μπέττυ δεν τ' είχε χάσει καθόλου. Μόλο που κι' αυτή είχε την ιδέα ότι ο άδελφός της μίς Μάργκαρετ ήθελε να γελάσει λίγο μαζί της, πήρε άφοβα το μπράτσο που της πρόσφερε και προχώρησε προς την πόρτα.

— Βλέπεις τί σοβαροί που είμαστε, έκανε ο Ριχάρδος στην αδελφή του γελώντας. Κι' ύστερα γυρίζοντας προς στην Μπέττυ:

— Τι την έκανες την ώραία σου εκείνη κόκκινη ζώνη που σε έκανε να μοιάζεις με παπαγαλάκι;

— Η κυρία Τούκερ μου την πήρε, είπε η Μπέττυ.

— Για να στολισθής; απάντησε ο Ριχάρδος. Ό,τι και να βάλει αυτή, πάντοτε θα μοιάζει με γριά καρνακέξα.

Η θέση της Μπέττυ στο τραπέζι ήταν ανάμεσα στην κυρία Βάν Κούρτ και στον Ριχάρδο. Η μίς Μάργκαρετ καθόταν αντίκρου της.

Η καλή νέα βρισκόταν σε άγνοια, περιμένοντας να ιδεί με τι τρόπο θα φερόταν στο τραπέζι το κοριτσάκι αυτό που είχε μεγαλώσει μέσα σ' ένα όρφανοτροφείο, και που δεν είχε λάβει ποτέ του μαθήματα καλής συμπεριφοράς. Με μεγάλη της βίας εκπλήξη και με ακόμη μεγαλύτερη ευχαρίστηση, παρατήρησε ότι η προστατευομένη της φερόταν ωραίατα. Το παιδί είχε την φυσική εκείνη ευγένεια που δεν γνωρίζει κοινωνικές τάξεις, που πολλές φορές είναι προνόμιο των πτωχών και που δεν είναι πάντοτε στόλισμα των πλουσίων—την ευγένεια εκείνη που έχει για κύρια συστατικά την απλότητα και την χάρη.

Τα χαρίσματα αυτά τα είχε η Μπέττυ σε μεγάλο βαθμό όποτε δεν βρισκόταν με πρόσωπα που της ήταν έχθρικά ή αντιπαθητικά. Βέβαια ο σοβαρός και πανύψηλος υπηρέτης που στεκόταν από πίσω της και που

παραμόνευε κάθε της κίνηση, την δείλιαζε λιγάκι. Μα προσπάθησε να νικήσει την άμηχανία της και σερβιρίσθηκε σαν τους άλλους από την πιατέλλα που της παρουσίαζε ο σερβιτόρος, τόσο καλά, ώστε να ήταν συνειθισμένη από την ημέρα που γεννήθηκε, προσέχοντας πάντα να παίρνη σ' όλα για πρότυπο τη μίς Μάργκαρετ.

Την άλλη μέρα ήρθε ο κύριος Μόρρις. Μόλις του παρουσίασαν την Μπέττυ:

— Μα η ταυτότητά αυτού του παιδιού είναι για μένα άναμφισβήτητη, είπε. Είναι ίδια η παππούς της. Οπωσδήποτε, για την τάξη θα μου επιτρέψετε να της υποβάλλω μερικές ερωτήσεις, πρόσθεσε γυρίζοντας προς την μίς Βάν Κούρτ.

— Το όνομά σας είναι Έλισαάβετ Μάκ-Γκούρτ; ρώτησε τη Μπέττυ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Και ο πατέρας σας σκοτώθηκε σ' ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα;

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΙΑ ΝΙΚΗ

Όταν ήμουν μικρός—καθώς άλλωστε και τώρα—δεν μ' άρεσαν οι κουνιάδες. Ήμουν από φυσικό μου ήσυχο παιδί, αλλά κι' ήξερα ότι σ' έναν καιγό δεν θάβγαίνα ποτέ κερδισμένους.

Μια μέρα, γυρίζοντας από το σχολείο μου—ένα ιδιωτικό σχολείο, όπου ήμουν γραμμένος—απαντήθηκα με μια παρέα από μαθητές του δημοσίου σχολείου, που είχε σχολάσει την ίδια ώρα. Αυτοί μ' έθεωρούσαν έμια που πηγαίναμε στο ιδιωτικό, ανυπόφορος άριστοκράτης και μ' έβλεπαν με τίσπραδι του ματιού.

Ήταν περίπου στην ηλικία μου, αλλά πολύ πιο δεμένα και χειροδύναμα παιδιά. Κατάλαβα πως γελοούσαν με μένα και μούρριχναν ειρωνικές ματιές, αλλά εγώ εξακολούθησα το δρόμο μου με όση περισσότερη αξιοπρέπεια μπορούσα. Αλλ' άξαφνα ο πιο δυνατός χωρίζει από τους άλλους κι' έρχεται κοντά μου. Το αίμα μου κατέβηκε στα πόδια. Εκείνος στάθηκε απέναντί μου.

— Τι... τι θέλεις; ψιθύρισα.

Δεν μου απάντησε, άλλ' άρχισε να βαδίζει κι' αυτός στο πλάι μου. Περπατώντας, είχα τα μάτια μου κερφωμένα στη γη, αλλά αισθανόμουν ότι η ματιά του με συμβάδευε. Στη ράχη μου αισθανόμουν τα βλέμματα των άλλων. Είχα την επιθυμία να καθήσω χάμω.

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

II'

Έβρεχε με το τουλούμι, δεν μπορούσε κανείς να βγεί από το σπίτι. — Γιαγιά, είπε ο Πετράκης, πές μου καμιά ιστορία να περάσ' η ώρα. Έσ' δα ξέρεις πολλές.

— Σάν τί ιστορία θέλεις; ρώτησε η γιαγιά. — Θέλω να μου πής για κανένα παιδί πιο λιχουδίκο από μένα, που να τιμωρήθηκε.

Η γιαγιά έμεινε λίγο συλλογισμένη. Το ξαρωμένο μέτωπό της ζάρωσε ακόμα πιο πολύ, το πλέξιμό της σταμάτησε, μια βελόνα της έπεσε χάμω.

— Να, είπε θυμήθηκα μια ιστορία όπως τη θέλεις. Σήκωσέ μου τη βελόνα κι' άκουγε.

Έδώ και πολλά, πολλά χρόνια, όταν ήμουν κι' εγώ στην ηλικία σου,

κοντά στο σπίτι μας ήταν ένα χαρτοπωλείο. Ο χαρτοπώλης κι' η γυναίκα του, πολύ καλοί άνθρωποι, είχαν τέσσερα παιδιά, τρία κοριτσάκια κι' ένα αγόρακι σαν και σένα.

Το αγόρακι τ'όλεγε Χοήστο. Είχε όμορφα μάτια κι' όμορφες μπουκλίτσες, νά, λες και τον βλέπω... Πολύ λιχουδής όμως. Για ένα, γλύμισμα, για ένα, μπομπάνι, για ένα φρούτο, ήταν έκανός να χαλάσει τον κόμο. Δεν ήξερα πού τ' άβρισκε, μα πάντα οι τσάκες του ήταν γεμάτες. Έγώ, που δεν έρωγα γλύμισμα παρά κάθε Κυριακή, τον ζήλευα καμμιά φορά. Οι δικοί του τον είχαν χαιδεμένο και τον άφηναν να κάνει ό,τι ήθελε.

Συνήθ' έπαιζα στο δρόμο μαζί του και με τις αδερφές του. Μια μέρα, ήρθαν στο χωριό μας κάτι Γύφτοι κι' έστησαν τα τσαντήρια τους στην άκροδασιά. Ήταν πολλοί από δαύτους, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Έβλεπαν καλάθια και τα κοριτσάκια τους γύριζαν το χωριό και τα σουλούσαν. Τις Κυριακές και τις γιορτές, τέντωναν ένα σχοινί στην πλατεία και χόρευαν άπάνω, ή άπλωναν χάμω ένα χαλί κι' έκαναν διάφορα παιχνίδια, ταχυδακτυλογυίες, ενώ οι Γύφτισσές έλεγαν την τύχη. Τους

νταντά τον χειροτόσε πολύ ταπεινά.
 "Εδειξε την αδερφή μου και είπε:
 — Τίγος είναι αυτή;
 — Είναι η έγγονούλα μου, η κόρη της κόρης μου. Η κόρη μου έφυγε μαζί με τους κυρίους και μου την άφησε.
 — Κι' αυτή η χωρική;
 Και με το δάχτυλο μ' έδειξε.
 — Κι' αυτή είναι η έγγονούλα μου. Μου έκανε νόημα να πλησιάσω.
 — Έλα, έδω, μικρούλα.
 Φοβήθηκα. Μα η νταντά μου είπε:
 — Έλα, Κατερινούλα, μη φοβάσαι. Ηγγα κοντά. Με χάρειψε στο μάγουλο και είπε:
 — Κοίταξε τί άσπρο μικρό προσωπάκι! Αυτό θα γίνει όμορφή!
 "Εβγαλε από την τσέπη του μια χούφτα νομίσματα άσμένια, διάλεξε ένα και μου το έδωκε:

— Νά, πάρε, να θυμάσαι τον αυτόκράτορα!
 "Επειτα έφυγε.
 Οι ληστές έμειναν στο σπίτι δυο μέρες. Έφαγαν και ήπιαν ό,τι βρήκαν, έσπασαν ό,τι μπόρεσαν κι' έφυγαν.
 "Όταν ο πατέρας και η μητέρα γύρισαν στο σπίτι, δεν ήξεραν πώς να εύχαριστήσουν την Άννα. Της έδωκαν την έλευθερία της. Άλλα ή Άννα δε θέλησε να μάς αφήσει κι' έζησε κοντά μας, έως ότου απέθανε πολύ γριά.
 "Από τότε με φώναζαν στάστατα «άρραβωνιαστικά του ληστή». Το νόμισμα, που μου χάρισε, το φύλαξα και κάθε φορά που το βλέπω, θυμώμαι τα μικρά μου χρόνια και τη νταντά μου την Άννα.
 (Από τή «Παιδική του Τολστόϊ»
 ΣΗΝ ΦΡΑΓΚΟΥ

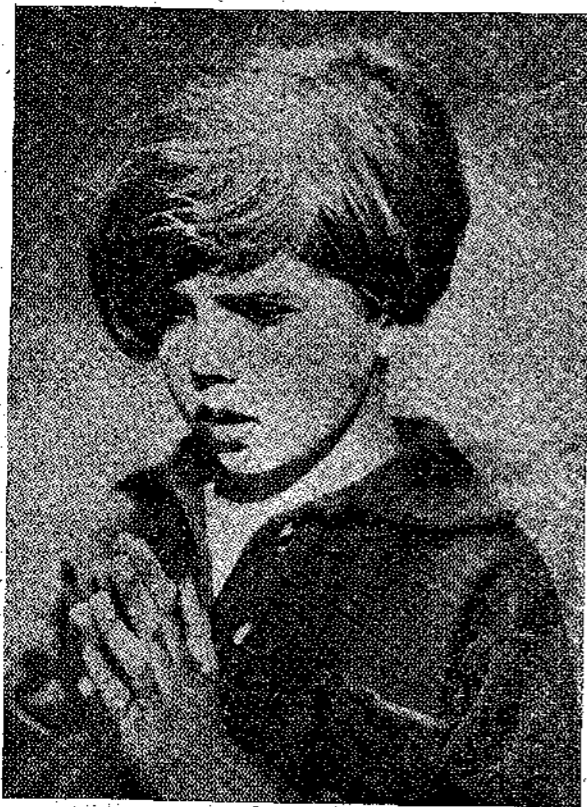
Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από LEON LAMBRY

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 "Ο Νιζάμ ευχαρίστησε τον πολεμιστή, έκανε ένα νόημα, κι' ένας διπληρέτης παρέλασε τη Μαίρη για να

την οδηγήσει στα διαμερίσματα τα προορισμένα για τις σκλάβες.
 "Αμοιρη Μαίρη! Όλα αυτά που της τύχαιναν τον τελευταίο καιρό ήταν τόσο παράξενα ώστε της φάνονταν σαν όνειρο. Δεν είχε τη δύναμη ούτε καν ν' άνοιξη το στόμα της και να διαμαρτυρηθή. Άλλωστε, τί το όφελος; Αυτό που την είχαν στα χέρια τους ήταν τόσο δυνατό ώστε κάθε αντίσταση θα ήταν μάταιη.

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

"Ο Χάος Φέσφ, ένας μικρός αλλά διάσημος από πέρσιν ήθοποιός του Κινηματογράφου.

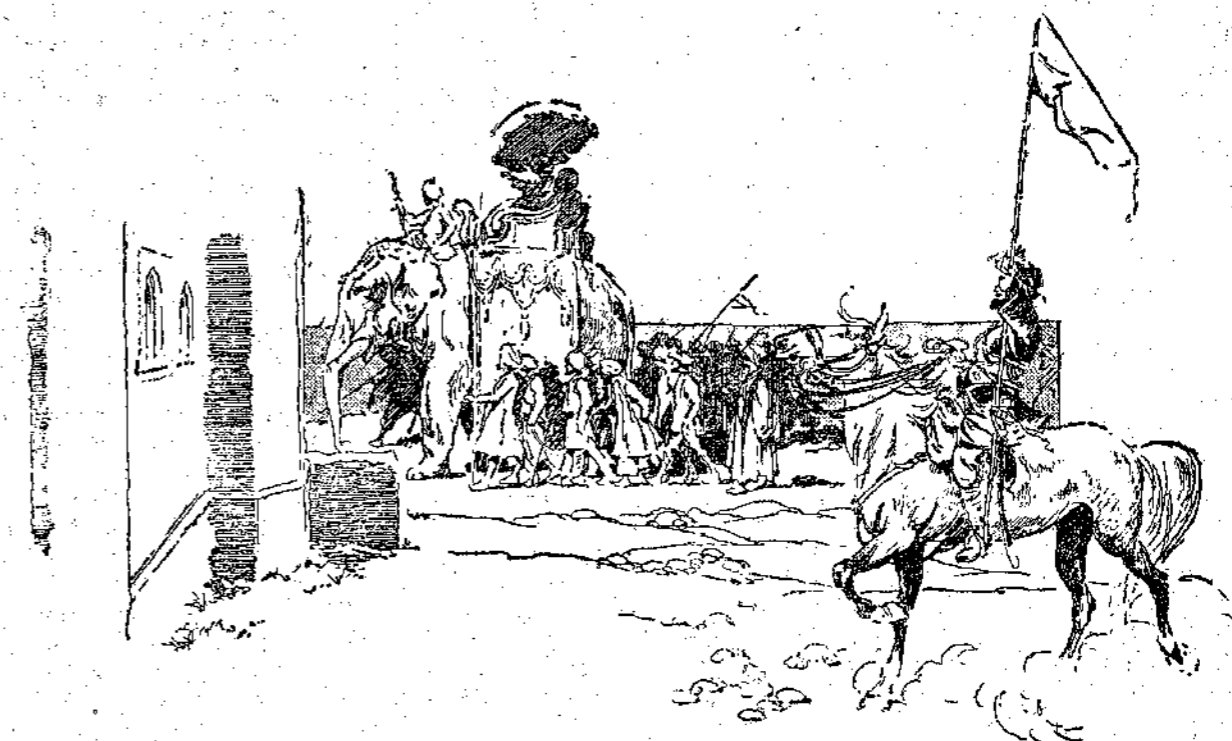
"Όταν προσκύνησαν όλοι οι ξένοι τον Νιζάμ, ο Μαχαραγιάς έδειξε κι' αυτός με τη σειρά του να μοιράζει τα δώρα του. Ήταν άρχοντας γενναίος, άδωρος και το δώρο που πρόσφερε άξιζε το δίδαλο απ' εκείνο που τους είχαν κάνει. Στους άρχοντες χάριζε τίγρεις της Βεγγάλης ή ζωηρά άλογα, στους λιγώτερο έπίσημους ξένους του, έπιπλα έλεφαντοστόλιστα, κοσμήματα, πλούσιες φορεσιές.
 "Όλοι φάνονταν καταγοητευμένοι. Άδριο, όταν θα γυρίσουν στα σπίτια τους, οι ξένοι

το Νιζάμ θα φέλνον τον πανηγυρικό του άρχοντά τους!
 "Όταν τελείωσε ή διανομή των δώρων οι προσκαλεσμένοι σκορπίστηκαν στους κήπους, όπου μπόρεσαν να θαυμάσουν τα πιδ σπάνια και ωραία φυτά.
 Το δείπνο τους συγκέντρωσε ξανά στο παλάτι κι' ύστερα, άρχισαν οι διασκεδάσεις.
 Πρώτα χόρεψαν οι χορεύτριες του παλατιού ύστερα ένας Ινδός με γυμνασμένους παπαγάλους κι' ένας φακίρης έδειξαν την τέχνη τους στους καλεσμένους του Νιζάμ.
 "Όλοι αυτοί οι θαυματοποιοί προσκυνούσαν πρώτα βαθειά τον Μαχαραγιά και περιέμεναν να τους δώσει την άδεια ν' άρχίσουν. Στέκονταν μακριά από τους έπίσημους σε τέτοια απόσταση, ώστε ούτε ή σκιά τους καν να μη φθάνη ως τα πόδια τους. Στις Ινδίες οι πλούσιοι άποφεύγουν άπολύτως κάθε έπαφή με τους φτωχούς, γιατί νομίζουν πως κι' ή άπλή γειτονιά τους τους άτιμάζει.
 Πρώτος άρχισε ο φακίρης ύστερα ο άνθρωπος με τους παπαγάλους έδειξε τα γυμνασμένα πουλιά του και τελευταία ήρθε ή σειρά του Κεσάμπ.
 "Ο μάγος των φιδιών ήξερε ένα πληθος ταχυδακτυλουργίες κι' ήθελε να βάλη τα δυνατά του τούτη τη φορά.
 Το πρώτο που έκανε ήταν να φουσκώσει τα μάγουλά του σε τέτοιο σημείο, ώστε κρύφτηκε όλότελα το δεξι του μάτι.
 "Ύστερα έβγαλε με τη φλογέρα του ένα πένθιμο ήχο για να δείξη πως θ' άλλαζε παιχνίδι. "Όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα επάνω του. Από ένα μεγάλο σακκούλι που είχε κρεμασμένο στον ώμο του έβγαλε μια πολύ λεπτή και μακριά βελόνα, έκανε ό,τι την κατάπτε κι' ύστερα την τράβηξε απ' τη μύτη του.
 "Άρθωνα γέλια υποδέχτηκαν το πετυχημένο αυτό παιχνίδι. "Ο Κεσάμπ κατακτούσε σιγά-σιγά τις συμπάθειες του κοινού.
 Τότε πήρε ένα πολύ μακρό και μπετερό σπαθί, άνοιξε διάπλατο το στόμα του κι' άρχισε να το χώνη σιγά-σιγά στο στομάχι του. Σε λίγο το σπαθί εξαφανίστηκε όλόκληρο και ο Κεσάμπ έγλυψε και τα χείλια του, ώστε να είχε φάει την νοστήμωτην καραμέλλα.
 Τούτη την φορά χειροκρότησε και ο Νιζάμ μια τέτοια εκδήλωση από μέρους του Μαχαραγιά ήταν πράγμα έξαιρετικά τιμητικό και σπάνιο και πολλοί άλλοι έπίσημοι μιμήθηκαν το παράδειγμά του.
 "Ο Κεσάμπ ύποκλήθηκε βαθειά

και ξανασφύριξε με την φλογέρα του.
 "Έβαλε στο στόμα του κάτι άναίμενα χόρτα και άρχισε να βγάξη από τα ρουθούνια του καπνούς και φλόγες σαν να ήταν καμινάδα. Άρπαξε ένα κουβά με νερό που βρισκόταν εκεί κοντά του, ώστε να ήθελε τα όδωση την φοβερή πυρκαιά, μα ο το θάύματος! "Ός που νάνοιγκλειση κανείς τα μάτια του, και νερό και κουβάς είχαν εξαφανισθεί. "Ο έπιτήδειος μάγος τα είχε καταπιεί κι' αυτά δίχως άλλο: Πραγματικώς άρχισε να τρέβη την κοιλιά του και να τσακίξη το σώμα του στα δυο ώστε να ύποφερε φρικτά ώσπου να χωνέψη, και στο τέλος άνοιξε το στό-

και τον προσκύνησε βαθειά, σαν άνθρωπος που θέλει να ζητήσει κάποια χάρη.
 — Λέγε! είπε ο Νιζάμ.
 "Ο Κεσάμπ σηκώθηκε.
 — Μεγάλε Μαχαραγιά, έκανε με σεβασμό και ταπεινούση. Θα ήθελα τώρα να κάνω μπρος στα μάτια σας ένα μοναδικό πείραμα. Ένας σοφός βραχμάνος μου το έμαθε. Άν ήθελες να μου εμπιστευτής μια από τις μικρότερες σου σκλάβες... θα μπορούσα να την μεταμορφώσω σε φίδι ή σε σκορπιό, ό,τι από τα δυο προτιμάς.
 — Και ύστερα; ρώτησε ο Νιζάμ.
 Θα της ξαναδώσης πάλι την πρώτη της μορφή;

στον Μαχαραγιά και ύστερα άρχισε να κίνη βόλτες γύρω του, στριφογυρίζοντας άγρια τα μάτια του και κουνώντας τα χέρια του ώστε να ήθελε να το μαγέψη.
 Τη στιγμή εκείνη έφεραν τις δέκα σκλάβες. "Ο Κεσάμπ τους έρριξε μια κρυφή ματιά και χαμογέλασε ίκανοποιημένος: "Ανάμεσα στις μικρές Ινδές βρισκόταν και ή Μαίρη!
 — Αυτές είναι οι μικρότερες μου σκλάβες, είπε άργά ο Νιζάμ. Διάλεξε ποιά θέλεις απ' αυτές να μεταμορφώσης σε φίδι.
 Οι μικρές σκλάβες έβιναν κατάχλωμες. Δίχως άλλο καμιά απ' αυτές δεν είχε όρεξη να γίνει φίδι!

"Ο διευθυντής της Αστυνομίας στο μεγαλοπρεπέστερό του έλέφαντα... (Σελ. 134, στ. γ')

μα του και έβγαλε από μέσα ένα ζωντανό ποντίκι και τ'όδειξε στους κατάπληκτους θεατές του, άναστενάζοντας εξακρωμμένος.
 Και με τούτο το παιχνίδι διασκεδάσε έξαιρετικά ο Νιζάμ και πρώτος άρχισε τα χειροκρότηματα.
 "Ο Κεσάμπ έμεινε για μια στιγμή συλλογισμένος σαν ν'άφαινε μές' στο μυαλό του να βρη ένα καινούργιο παιχνίδι, ακόμη πιδ καταπληκτικό από τα πρώτα. Η άλήθεια είναι ότι έτοιμαζόταν να έπιχειρήσει το τόλμημα που σχεδίαζε απ' την προηγούμενη. Θα έπαίξε το τελευταίο του χαρτί για να σώσει την Μαίρη και άισθάνονταν κάποια μικρή ταραχή.
 Στά τέλος πήρε την άπόφασή του: στήθηκε μπροστά στον Μαχαραγιά

— "Α, όχι, άρχοντά μου, άποκρίθηκε άδιστακτα ο μάγος. Αυτό δεν είναι πια στη δύναμή μου!
 — "Όποτε λοιπόν θέλεις να σου δώσω μια σκλάβη;
 — Ναι, άρχοντά μου.
 — Να φέρουν έδω άμέσως δέκα απ' τις μικρότερες σκλάβες, προστάζει ο Νιζάμ ένα διηρέτη που φεύγει εδώς τρεχάτος.
 Σ' αυτό το διάστημα ο Κεσάμπ έτοιμάζε με ιδιαίτερη επιμέλεια όλα όσα του χρειάζονταν για το παιχνίδι του. Από τή άμύχη του που είχε κρυμμένο πίσω από ένα ύδεντρο πήγε κι' έφερε ένα πελώριο, ψηλό και στρογγυλό καλάθι, που κάτω ήταν πλατύτερο απ' ό,τι επάνω. Το τοποθέτησε με μεγάλη προσοχή αντίκρου

"Ο Κεσάμπ πλησίασε τα κοριτσάκια και άρχισε να τα έπιθεωρή ένα-ένα. Φαινόταν σαν να μην ήξερε ποιά να διαλέξη. "Επαίξε όμως κωμωδία, γιατί πραγματικά γνώριζε πολύ καλά ποιά ήθελε.
 "Έξαφνα σταμάτησε μπροστά στη Μαίρη και την έδειξε στον Νιζάμ.
 "Ο Μαχαραγιάς έμεινε διστακτικός για μια στιγμή. Είχε το δικαίωμα να διαθέσει για ένα τέτοιο σκοπό μια σκλάβη που εκείνο το ίδιο πρωτό το είχε προσφέρει ένας από τους ξένους του; Γύρισε και κοίταξε τον Γιουγκάλ που καθόταν λιγάκι παραπέρα.
 Μα ο άρχηγός των Σιχ φαίνεται ένθουσιασμένος με την έκλογή του Κεσάμπ! Να μια ανέλπιστα και θεϊκή τιμωρία για την άπιστη που είχε

νόμα έχουν οι συνδρομηταί) Α. Ρεκατά-
την (δ κ. Φ. δέν μπορεί να σου γράψω
για τέτοιο ζήτημα: δέν υπάρχει δεύτερη
γνώμη) έχω στη διάθεσή σου τις 2 βρ.
που έστειλα για ταχυδρομικά) Δάκρυ
Ψυχής (έλαβα και μὴν ἀνησυχῆς) Τρε-
λόν Τραγουδιότην (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο
σὺ ἐνακρίθη στὸ 120 φυλλάδιον) Διάγαν
(ἔστειλα 10 τετράδια) Νάργισσον, Ἀ-
γγήν, Πειραιωτάκι κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1
Φεβρουαρίου, θάπικνηθω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκειν.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεσμεύει μέ-
χρι τῆς 25 Ἀπριλίου.

143. Συλλαβογράφος
Διὸ προθέσεις στὴ γραμμὴ
Κι' ἀντικρῶζω στὴ στιγμή
Τὸν ληστὴ τὸν τρομερῶ...
Μὴ φοβοῦ, νὰ σέ χερῶ,
Ἔχει ζῆσις ὁ καιρῆμος
Σὲ πολὺ παλιὸν καιρῶ.
Ἡλιγγέννητη

144. Στοιχειόγραφος
Ἐγτομο ὄλληρό
Ἔνα τοῦ ἀφαιρῶ,
Καὶ στὴν οἰκουμένην
Ἔνα μόνο μένει.
Λυσόχαρτο

145. Μεταγραμματισμός
Εἶμαι... πάνω ἀπ' τὸ ταβάνι,
Μὰ ἕνα γράμμα ἂν ἄλλαχθῆ,
Στὸ στομάχι του μὲ βίνει
Ὁ καθένας στὴ στιγμή.
Μπουμπουλίνα

146. Γεωγραφικὸν Τρίγωνον
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ἀριστερά, κραιτσόουσα Ἐθνοπακίη
Δεξιὰ, κράτος Ἐθροπαϊκόν Κάτω, κρά-
τος Ἐθροπαϊκόν.
Κυρὰ Φροσύνη

147. Κρυπτογραφικόν
123456 = Βασίλειον ἢ Δημοκρατία
23156 = Ὑφασμα ἐφθαρημένον
3843156 = Θαλασσινόν
43236 = Ἀρχαία πόλις
523456 = Ἐπίθετον
6423456 = Μαχητικὴ δύναμις
Μπουμπουλίνα

148-152. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, κίντα-
τε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι
λέξεων νὰ σχηματισθοῦν δι' ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.
Αἶνος, ἄρκος, Σάρα, ροῦς, Ἄρκος.
Ἡλιγγέννητη

153. Συλλαβικὸν Παίγνιον
αης, ρος, ρος, ρος, ρος, δαν, τως,
δαν, τς, λας, λος, ρος.
Ἀβτα εἶναι αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ δώ-
δεκα δυσυλλάβων λέξεων. Νὰ συμπλη-
ρωθοῦν αἱ λέξεις οὕτως ὥστε αἱ ἀρχι-
καὶ συλλαβαὶ, τιθέμεναι κατὰ σειράν, γ'
ἀποτελοῦν παραγγέλμα τοῦ Ἐθαγγελίου
Πρὶγκιφ Ἀρπαδ

154-157. Ὁμοιόμορφα Ἑλλητισ-
σόμενα
ιο = Ἀγώνισμα
ιο = Μέρος τοῦ φητοῦ
ιο = Ὄρος Ἑλληνικόν
ιο = Νῆσος Ἑλληνικὴ
Ἡλιγγέννητη

158. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλητισ-
σόμενον ἐν Διπλῆς Ἀκροεπιχίδος
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλλητισσόμε-
νων τοῦ τύπου:

* * * * *
τὰ δὲ τρίτα γράμματα Φωνηεντόλιπον
τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖ-
ται ἡ ἀνάγνωσις:
1. Ἄλλο ὄνομα τῶν Ἑοινύτων 2.
Ἀρχαία περίφημος Θεσσαλικὴ πόλις 3.
Πόλις τῆς Σχολίας 4. Μέγας ἀρχαῖος
τραγικὸς ποιητῆς δ. Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.
Φιόρο τοῦ Λεβάντε

159. Φωνηεντόλιπον
κρσσν - θνις - πο - εν - κρον
Μπουμπουλίνα

160. Γρίφος
σκι ἠ ἠ
ἠ κς ἠ οὐκ ἠ λῶν.
ἠ ἠ ἠ ἠ
ἠ ἠ
Κυρὰ Φροσύνη

[Ἀπὸ βραβευμένας Συλλογὰς τοῦ
258ου Διαγωνισμοῦ.]

Τέλος τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Ἀύ-
σειων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 49

858. Ἀστακὸς (ἄς τα, Κῶς). — 657.
Κύρος-Κύρος. — 658. Ἄνθος ἄνθος. —
659. Ὁ Ἐλατος, ἡ ἐλάτη, τὸ ἐλατον.
660. ΜΕ·ΝΕ·ΛΑ·ΟΣ 661. ΔΙΑΠΛΑ-
ΝΕ·Α·ΡΟΣ ΣΙΣ (Ἴδας, ἄ-
ΛΑ·ΡΟΣ λας, πλάσις,
ΟΣ Λακλάς, Σαβ).
— 662. Μελέτα

τὸ πᾶν 1, Μέλας, μέλαν, μελανὰ, με-
λάτα, μελέτα 2, Ὀδός, δός, ὄς, ὄ, τό
3, Ἀμην, μὴν, τήν, τάν, πᾶν.) — 663.
ΕΡΙΣ·ΕΝΥΩ (ἘνΕτία, ΡῆΝος, ἸοΥ-
λιος, ΣκῆΤία). — 664. Αὔγουιτε, καλὴ
μου μήνα, νᾶσουν διὸ φορές τὸ χρόνο.
— 665-669. 1, Ἀργός 2, Ἀργός 3,
Ἐργασία 4, Ριχιάς 5, Ρίγος. — 670.
Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως ὠφε-
λοῦν (ἴδια, γον εἰς μί, τίς διὰ πλάς
σὲ ὄς, σφ ελ ὀν). — 671. ΕΣΟΛΕ-
LIVRE (ΕcLipse, CaIre, OuVrier,
LaRme, εgke).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοι-
χεῖα ὁρ 6, τὸ ἔλαττον τμήμα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχῆ δὲ στοιχεῖα
ὁρ 4 καὶ μὴ κσελαία ὁρ 1, 5, 7. Ὁ χωριστὸς
στίχος ὁρ 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληροῦν τὰ
διπλὰ ἢ προπληροῦν εἶναι ἀπαράτητοι.
[ΑΓ'—156]

Ποῖος θὰ ἀρνηθῆ στὴ Δαρνούλα ἕνα
τετραδικί; Περιμένω ἀπ' ἄλλους.
Δ/σις: Κλεόδουλον Μπέμπη, Χατζηκρίστα
4, Ἀθῆνας, γιὰ τῆ: Δαρνούλα
[ΑΓ'—157]

Χαιρτὸ Διαπλάσοσμοσ ἀναλλάσ-
σοσ τετραδικία στείλατε: Βασίλειον
Αρακόπουλον, Κοτοπούλη 16, Χαλκίδα,
διὰ: Χιονοκρέμος Ὀλυμπας
[ΑΓ'—158]

Ὁ διαγωνισμὸς μας (ΑΓ'—39) ἀγρό-
φων ἠθοποιῶν, καὶ συμμετοχῆς δι-
δράχμου παρατείνεται ἐπὶ ἄμηνον. Βρα-
βεῖα ἐκλεκτὰ τρία, Περιμένουμε ἀπὸ ἄλλους;
Φιλιακὸς, Μουτζοπούλου 172, Πειραιᾶ.
Χλόη Ἀντινέα

[ΑΓ'—159]
Σκορπῆζω χαμόγελα καὶ ἀδελφὲς γιὰ δ-
λους. Ζητῶ γραμματόσημα ἀεροπο-
ρίας, Κλαοπάτρα Σπανουδάκη, Βαθθ Σάμου,
Νησιωτοπούλα

[ΑΓ'—160]
Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαίρε-
τῶ ἄλλους-ες: Αἰάνη, Μαρία Στούρα,
Ματωμένο Ἡλιοδασίλειμα, Ἰλιάνη, ἀν-
ταλάσοσμοσ τετραδικία; Δ/σις: ἑδὸς Ἀ-
κούργου 4, Πειραιεύς.
Καστανὴ Νεραῖδα

[ΑΓ'—161]
Ἡ νέα Μιμόδα (πρῶτη Ἀκλεητις) ἀν-
ταλλάσσει τετραδικία καὶ ἠθοποιεῖς
μὲ ἄλλους-ες. Ἀλλ' ἠλογογραφεῖ μὲ Διαπλά-
σοπούλας 11-15 ἑθν. Δ/σις: Κόρον Α.
Σ. Κουτσοδόνητη, Ἐθρον, διὰ: Μιμόδα

[ΑΓ'—162]
Ἀσάλευτη Ζωή, γιὰτὶ τόση οὐσιπῆ; Μὲ
ἔεχασες; Μιμόδα

[ΑΓ'—163]
Προκλήσοσμοσ δῆμηνον τριδράχμου δι-
γωνισμοῦ ἀγρῶνων ἠθοποιῶν. Περιμέ-
νομε ποσότηρῆς ἀπ' ἄλλους στὴ Δ/ση: (ΑΓ'
—75). Πάπαροῦνα, Ὀργανοῖα

ΒΙΒΛΙΑ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΔΙΑ ΜΑΘΗΤΑΣ

Δημητρίου Ἀν. Βασ. Μετάφρασ. Λυ- σίου λόγων α') ὑπὲρ Μαντιθίου β') κατὰ Ἐρωκλέους ἐπιλογος, γ') ὑπὲρ Ἀδωνάτου, δ') κατὰ τὴν τοπάλων, ε') ἀεροπαιγνικὸς-πε- ρι τοῦ σπῆδ ἐπιλογία.	10.—
Μετάφρασις Ἰσοκράτους λόγων: (πρὸς Νικολοῖτα Ἐδωγράφος).	10.—
Καιριθὶ Θ. Κικέρωνος Ἐπιστολαὶ με- τάφρασις	5.—
Μπαρμπαστάθ Κ. Ἀσείεις τῶν ἐκλή- σεων καὶ προβλημάτων τῶν πε- ριεχομένων εἰς τὴν Στοιχειώδη Ἀριθμητικὴν καὶ Πρακτικὴν Γεωμετρικὴν Κατῆδόκη Μπαρ- μπαστάθ	25.—
Ἀσείεις ἐκλήσεων καὶ προβλημά- των Ἀλυβέρου Κατῆδόκη Μπαρ- μπαστάθ	40.—
Ἀσείεις ἐκλήσεων Γεωμετρικῆς γνομασίας Κατῆδόκη Μπαρμπασ- στάθ	45.—
Ἀσείεις ἐκλήσεων Τριγωνομε- τρικῆς Κατῆδόκη Μπαρμπαστάθ	25.—
Ἀσείεις ἐκλήσεων Θεωρητικῆς Ἀριθμητικῆς Κατῆδόκη Μπαρ- μπαστάθ	15.—
Περὶ ὧν Ν. Σοφοκλέους Ἡλέκτρα με- τάφρασις σὲ στίχους.	15.—
Ἰζαριτάνου Ἀχ. Οἱ τρεῖς Ὀλυμπιακοὶ καὶ μετάφρασις καὶ τὸ κείμενον (κατὰ συντακτικὴν ἀναλύσιν)	12.—
Πλάτωνος Κρίτων μετάφρασις καὶ τὸ κείμενον (κατὰ συντακτι- κὴν σειράν)	8.—
Πλάτωνος Ἀπολογία, μετάφρα- σις μὲ σημειώσεις	10.—
Λουκιανὸς νεκρικοὶ διάλογοι ἀρχαῖον κείμενον μετάφρασις καὶ σημειώσεις	30.—
Ταλιμύγκρα Α. Λογάριθμοι. Δεμένο Ἰστρημὰ Μετάφρασις τοῦ κατὰ Ἐρα- τοσθένοσ λόγου τοῦ Ἀσίου.	40.—
Χωροφῶ 5 γτ. Περιλήψεις Ἰστορίας Α' Γυμνασίου.	5.—
Περιλήψεις Ἰστορίας Β' Γυμνασίου	5.—
Περιλήψεις Ἰστορίας Γ' Γυμνασίου	4.—
Περιλήψεις Ἰστορίας Δ' Γυμνασίου	4.—
Περιλήψεις Ἰστορίας Ε' Γυμνασίου	10.—
Περιλήψεις Ἰστορίας ΣΤ Γυμνασίου	12.50
Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τε- λῶν εἰς παντὰ ἐμβόλιμα τὴν ἡμέραν πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἐστῆρας, Γ. Δ. Κελ- λάρεω καὶ Σία, Σταδίου 46 α — ἈΘῆΝΑΙ.	

ΜΗ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγγελία σας,
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῆται ἡμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὲ μὴ τυπωμένη ταμεια, ἀπ' ὅσας μὲ εἰς
ὅσας εἰς στέλνεται τὸ φύλλο καὶ ἐξεδόμα.